

зарадъ самата нея; само той я разбираше и, ако нѣщо похваляше, то можеше човѣкъ да е увѣренъ, че то е наистина достойно за похвала. На нѣкои мѣста Неронъ дори разговаряше и спорѣше съ него, но когото, най-сетнѣ, Петроний се усъмни въ умѣнността на едно негово изражение, той му каза:

— Ти ще видишъ отъ слѣдующата пѣсенъ, защо азъ го употрѣбихъ.

— „А! — помисли си Петроний, — значи ние ще доживѣемъ още една пѣсенъ.“

И не единъ отъ присѣтствующитѣ, като чу това, помисли въ себе-си:

„Тежко ми! Петроний има още време, той може да си върне расположението на цезаря и да свали Тигелина.“

И всички отново започнахъ да го забикалятъ. Но края на вечерята не излѣзе толкова щастливъ, защото цезарь въ минутата, когато Петроний се прощаваше съ него, го попита съ злобно и радостно лице:

— А защо Виниций не дойде?

Ако Петроний бѣше увѣренъ, че Виниций и Лигия сж избѣгали вече, той би отговорилъ: „Той се ожени съ твоего разрѣшение и заминъ.“ Но, като забѣлѣжи странната усмивка на Нерона, той каза:

— Твоята покана, божественний, не го завари у дома.

— Кажи му, че азъ ще се зарадвамъ, ако го видя,— отговори Неронъ,—и му кажи отъ мене да не пропустне игритѣ, които ще бѣдхтъ устроени съ христианитѣ.

Петрония растревожихъ тия думи, защото му се стори, че се отнасятъ за Лигия. Като сѣднхъ въ носилкитѣ, той заповѣда да го носхтъ у дома му още по-бърже, отколкото сутринята. Но това не бѣше лесно. Прѣдъ къщата на Тиберия имаше гѣста и шумна тѣлпа, пияна, както и по-рано, но вече не пѣюща и не танцююща, а като че ли развълнувана. Отдалече се донасихъ нѣкакви викове, които Петроний не можѣ отеднхъ да разбере, но които все се усиливахъ, растѣхъ и, най-сетнѣ, се слѣхъ въ единъ дивъ ревъ:

— Смъртъ на христианитѣ!

Блѣскавитѣ носилки на придворнитѣ се носѣхъ срѣдъ ревящата тѣлпа. Отъ дълбинитѣ на изгорѣлитѣ улици търчехъ все нови тѣлпи, които, като чуехъ виковетѣ, започвахъ да ги повтарятъ. Отъ уста въ уста се прѣдаваше новината, че прѣслѣдванието се е почнхло още прѣзъ деня, че сж хванхти вече много отъ подпалвачитѣ и бърже, по новитѣ и стари улици и улички, окрѣжающии Палатинския хѣлмъ, по всички хѣлмове и градини, по цѣлата дължина и ширина на Римъ, захвхнахъ да се разнасятъ виковете: